

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 241.913 van 26 juni 2018
in de zaak A. 217.964/XIV-36.844**

In zake : de VZW VORMINGSFONDS VOOR DE
UITZENDKRACHTEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dirk De Greef
kantoor houdend te 1700 Dilbeek
Eikelenberg 20
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Werk
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Marijke Van Reybrouck
kantoor houdend te 1170 Brussel
Vorstlaan 36
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 28 december 2015, strekt tot de nietigverklaring van “de beslissing van de Directeur-generaal van de Algemene Directie Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg van 28 oktober 2015 waarbij de aanvraag van verzoekende partij van 29 september 2015 voor bijkomende middelen in het kader van de projecten ten gunste van jongeren die tot bepaalde risicogroepen behoren voor het Paritair Comité 322 van de uitzendarbeid en de erkende ondernemingen die buurtwerkers of -diensten leveren onontvankelijk wordt verklaard”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 234.976 van 7 juni 2016 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoekende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 februari 2018.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dirk De Greef, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Vincent Noelmans, die *loco* advocaat Marijke Van Reybrouck verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekende partij heeft tot doel “in te staan voor de coördinatie en het stimuleren van de sectorale individuele en collectieve vormingsinspanningen”, en het ontwikkelen van “faciliterende activiteiten die de toegang voor uitzendkrachten tot vorming, training, opleiding en ontwikkeling (VTO) van uitzendkrachten en werkzoekenden bevordert.”

3.2. Op 28 september 2015 bezorgt de verzoekende partij aan de voorzitter van het paritair comité nr. 322 ‘voor de uitzendarbeid en de erkende ondernemingen die buurtwerken of -diensten leveren’ (hierna: het paritair comité 322) een subsidieaanvraag voor bijkomende projecten ten gunste van jongeren die tot bepaalde risicogroepen behoren. Het project van de verzoekende partij draagt als titel “*Highway2Work*”.

3.3. De voorzitter stuurt op 29 september 2015 aan de algemene directie Werkgelegenheid en Arbeidsmarkt van de Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg de subsidieaanvraag door.

3.4. De directeur-generaal van de algemene directie Werkgelegenheid en Arbeidsmarkt beslist op 28 oktober 2015 dat de aanvraag niet-ontvankelijk is.

Dit is de bestreden beslissing die wordt gemotiveerd:

“Gelet op de aanvraag voor bijkomende middelen in het kader van projecten ten gunste van jongeren die tot bepaalde risicogroepen behoren voor het Paritair Comité voor de uitzendarbeid en de erkende ondernemingen die buurtwerken of -diensten leveren, die u als voorzitter van het paritair comité 322 aan mij bezorgde op 29 september 2015;

Gelet op artikel 189, eerste en vierde lid, artikel 190, artikel 191, § 3 en

artikel 195, § 1, derde lid van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen;

Gelet op het koninklijk besluit van 19 februari 2013 tot uitvoering van artikel 189, vierde lid, van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen;

Gelet op het koninklijk besluit van 26 november 2013 in uitvoering van artikel 191, § 3, van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen;

Gelet op het koninklijk besluit van 29 mei 2015 ter activering van de inspanning ten voordele van personen die tot de risicogroepen behoren en van de inspanning ten bate van de actieve begeleiding en opvolging van werklozen voor de periode 2015-2016;

Gelet op artikel 2, 1° van voornoemd koninklijk besluit van 26 november 2013 dat stelt:

‘1° in dit paritair comité of subcomité moet een collectieve arbeidsovereenkomst gesloten zijn in uitvoering van artikel 190, § 1, van voornoemde wet van 27 december 2006, met inachtneming van de bepalingen van artikel 190, § 2, van dezelfde wet van 27 december 2006; deze collectieve arbeidsovereenkomst moet geldig zijn gedurende de termijn bedoeld in artikel 195, § 1, derde lid, van dezelfde wet van 27 december 2006. In deze collectieve arbeidsovereenkomst moet een inspanning van ten minste 0,05 % van de loonmassa, bedoeld in artikel 189, eerste en vierde lid van dezelfde wet van 27 december 2006 voorbehouden worden aan personen die nog geen 26 jaar oud zijn en tot de risicogroepen behoren, bepaald in het vermelde koninklijk besluit van 19 februari 2013’;

Gelet op artikel 1 van voornoemd koninklijk besluit van 29 mei 2015 waarin gesteld wordt dat de inspanning inzake de risicogroepen geldt voor de periode van 1 januari 2015 tot 31 december 2016;

Gelet op de sectorale collectieve arbeidsovereenkomst van het PC 322 van 24 oktober 2013 betreffende het tewerkstellen van risicogroepen (Nr.: 118364/CO/322), met een geldigheidsduur van 1 juli 2013 tot 30 juni 2015;

Gelet op de sectorale collectieve arbeidsovereenkomst van het PC 322 van 22 september 2015 betreffende het tewerkstellen van risicogroepen (Nr.: 129713/CO/322), met een geldigheidsduur van 1 juli 2015 tot 30 juni 2017;

Gelet op het feit dat er voor een deel van de periode van 1 januari 2015 tot 31 december 2016, namelijk voor de periode van 1 januari 2015 t.e.m. 30 juni 2015, gevat door de sectorale cao van 24 oktober 2013, geen inspanning van ten minste 0,05 % van de loonmassa, bedoeld in artikel 189, eerste en vierde lid van dezelfde wet van 27 december 2006 werd voorbehouden aan personen die nog geen 26 jaar oud zijn en tot de risicogroepen behoren, bepaald in het vermelde koninklijk besluit van 19 februari 2013;

Gelet op het feit dat de aanvraag aldus niet voldoet aan artikel 2, 1° van het koninklijk besluit van 26 november 2013 in uitvoering van artikel 191, § 3, van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen;

Gelet op artikel 2, 8° van ditzelfde koninklijk besluit van 26 november 2013 dient derhalve geconcludeerd dat de aanvraag van het Paritair Comité voor de uitzendarbeid en de erkende ondernemingen die buurtwerken of -diensten leveren onontvankelijk is.

In toepassing van hetzelfde artikel stuur ik u dan ook deze aanvraag terug.”

3.5. De bestreden beslissing wordt bij e-mail van 28 oktober 2015 meegedeeld aan de voorzitter van het paritair comité 322.

3.6. Bij brief van 9 november 2015 gericht aan de directeur-generaal van de FOD Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg, wordt verduidelijkt dat de sociale partners van de sector hebben beslist om in de collectieve arbeidsovereenkomst van 22 september 2015 ‘betreffende het tewerkstellen van risicogroepen’ met een geldigheidsduur van 1 juli 2015 tot 30 juni 2017, de aanvangsdatum te wijzigen naar 1 januari 2015.

3.7. Bij arrest nr. 234.976 van 7 juni 2016 werd de vordering tot schorsing van de bestreden beslissing door de Raad van State verworpen.

IV. Rechtsmacht van de Raad van State

Ambtshalve in het auditoraatsverslag opgeworpen exceptie

4. Ambtshalve wordt in het auditoraatsverslag gesteld dat de Raad van State zonder rechtsmacht is om kennis te nemen van het voorliggende annulatieberoep.

Standpunt van de partijen

5. In haar laatste memorie betwist de verwerende partij dat het voorliggende geschil onder de toepassing van artikel 578, 3°, van het Gerechtelijk Wetboek zou vallen. Het geschil betreft niet de toepassing van een collectieve arbeidsovereenkomst (hierna: cao). Zij voegt eraan toe dat “[o]pdat een aanvraag voor bijkomende middelen in het kader van projecten ten gunste van jongeren die tot bepaalde risicogroepen behoren ontvankelijk wordt geacht, de voorwaarden van artikel 2, 1°, van het KB van 26 november 2013 voldaan [moeten] zijn”, wat te dezen niet het geval is. Zij benadrukt dat de aanvraag die aanleiding gaf tot de bestreden beslissing werd ingediend in toepassing van het koninklijk besluit van 26 november 2013 ‘in uitvoering van artikel 191, § 3, van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen’ (hierna: het koninklijk besluit van 26 november 2013) en niet in toepassing van de cao van 24 oktober 2013. Zij

besluit dat de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State wel degelijk bevoegd is om kennis te nemen van het geschil.

6. De verzoekende partij beperkt er zich toe te stellen dat zij “volhardt in haar voorgaande procedurestukken”.

Beoordeling

7. Het op het ogenblik van de bestreden beslissing geldend normatief kader wordt hierna weergegeven.

De voor het voorliggende beroep relevante bepalingen van de wet van 27 december 2006 ‘houdende diverse bepalingen (I)’ (hierna: de wet van 27 december 2006) luidt:

“Art. 189. De in artikel 188 bedoelde werkgevers zijn een bijdrage van 0,10 % verschuldigd, berekend op grond van het volledige loon van de werknemers tewerkgesteld op grond van een overeenkomst in de zin van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten, zoals bedoeld in artikel 23 van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers en de uitvoeringsbesluiten van deze wet.

De Koning kan de categorieën van werkgevers die Hij bepaalt geheel of gedeeltelijk aan het toepassingsgebied van deze afdeling onttrekken.

De in het eerste lid bedoelde inspanning is bestemd voor de personen die behoren tot de risicogroepen. Het begrip risicogroepen wordt bepaald bij de in artikel 190 bedoelde collectieve arbeidsovereenkomst.

In afwijking van de tweede zin van het derde lid, bepaalt de Koning de risicogroepen voor dewelke de werkgevers, die gebonden zijn door een collectieve arbeidsovereenkomst, bedoeld in artikel 190, § 1, een inspanning van ten minste 0,05 % van de loonmassa zoals voorzien in het eerste lid moeten voorbehouden. De Koning kan daarbij voor een of meerdere van de risicogroepen die Hij bepaalt, de wijze van uitvoering van de in het eerste lid bedoelde inspanningen bepalen.

Art. 190. § 1. De in artikel 189 bedoelde inspanning wordt geconcretiseerd door middel van een nieuwe of voortgezette collectieve arbeidsovereenkomst, gesloten in een paritair orgaan of gesloten voor een onderneming of een groep van ondernemingen.

§ 2. De in § 1 bedoelde collectieve arbeidsovereenkomst moet gesloten worden overeenkomstig de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités.

Zij moet neergelegd worden op de griffie van de Algemene Directie Collectieve Arbeidsbetrekkingen van de Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg, uiterlijk op 1 oktober van het jaar waarop ze betrekking heeft of tegen een andere, door de Koning bepaalde datum.

§ 3. De partijen die de collectieve arbeidsovereenkomst hebben ondertekend,

moeten jaarlijks een evaluatieverslag en een financieel overzicht van de uitvoering van de in § 1 bedoelde collectieve arbeidsovereenkomst neerleggen op de griffie van de Algemene Directie Collectieve Arbeidsbetrekkingen van de Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg tegen uiterlijk 1 juli van het jaar volgend op het jaar waarop de collectieve arbeidsovereenkomst betrekking heeft.

[...]

Art. 191. § 1. De werkgevers die niet of slechts voor een gedeelte van hun werknemers onder het toepassingsgebied van een in artikel 190, § 1, bedoelde collectieve arbeidsovereenkomst vallen, zijn gehouden tot de betaling van de in artikel 189, eerste lid, bedoelde bijdrage van 0,10 % voor het gedeelte van de werknemers dat niet onder het toepassingsgebied valt van een dergelijke collectieve arbeidsovereenkomst, overeenkomstig de bepalingen van § 2.

[...]

§ 3. De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en na het advies te hebben ingewonnen van de Nationale Arbeidsraad, bepalen dat projecten gericht op risicogroepen en die worden ingediend door de paritaire comités of paritaire subcomités, worden gefinancierd met een gedeelte van de bijdrage bedoeld in paragraaf 1.

Deze projecten kunnen enkel worden ingediend door de paritaire comités en paritaire subcomités die een collectieve arbeidsovereenkomst hebben gesloten bedoeld in artikel 190, § 1 en die voor de twee voorgaande jaren voldaan hebben aan de verplichting bedoeld in artikel 190, § 3.

De projecten bedoeld in het eerste lid zijn bestemd voor de risicogroepen die de Koning aanwijst onder deze bedoeld in artikel 189, vierde lid.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en na het advies te hebben ingewonnen van de Nationale Arbeidsraad, de wijze, de termijn en de selectie van de ingediende projecten. Hij bepaalt tevens de wijze waarop de middelen worden toegewezen en de controle op het gebruik van deze middelen. Hij bepaalt jaarlijks het bedrag aan middelen die aan nieuwe projecten kunnen worden besteed.

[...]

Art. 195. § 1. De Koning neemt, op voorstel van de interprofessionele sociale partners, een in Ministerraad overlegd besluit ter activering van de inspanning ten voordele van personen die tot de risicogroepen behoren en van de actieve begeleiding en opvolging van werklozen.

Bij gebreke aan een voorstel van de interprofessionele sociale partners kan de Koning de inspanning ten voordele van personen die tot de risicogroepen behoren en van de actieve begeleiding en opvolging van werklozen, activeren bij een in Ministerraad overlegd besluit.

De Koning bepaalt tevens, bij een in Ministerraad overlegd besluit, de termijn waarvoor de in de vorige leden bepaalde inspanning enerzijds en de begeleiding en opvolging anderzijds zal gelden”.

Het hiervoor aangehaalde artikel 191, § 3 van de wet van 27 december 2006 wordt voor projecten gericht op risicogroepen uitgevoerd bij het koninklijk besluit van 26 november 2013 ‘in uitvoering van artikel 191, § 3, van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen’ (hierna: het koninklijk besluit van 26 november 2013).

Artikel 1 van dat koninklijk besluit voorziet erin dat, onder de voorwaarden bepaald eensdeels in artikel 191, § 3, van de wet van 27 december 2006 en anderdeels deze bepaald in datzelfde koninklijk besluit, de paritaire comités en subcomités nieuwe projecten kunnen uitwerken ten voordele van de personen die nog geen 26 jaar oud zijn en tot de risicogroepen behoren en die hiervoor bijkomende financiële middelen vragen.

De overige bepalingen van het koninklijk besluit van 26 november 2013 voorzien in de te vervullen voorwaarden en nadere (procedure)regels.

Aldus bepaalt het te dezen relevante artikel 2 van het koninklijk besluit van 26 november 2013 op uitputtende wijze de voorwaarden waaraan een aanvraag tot financiering moet voldoen om in aanmerking te worden genomen. Het luidt:

“Wanneer een paritair comité of subcomité een aanvraag indient voor bijkomende financiële middelen ten voordele van de in artikel 1 bedoelde projecten, gelden de volgende voorwaarden en nadere regels:

1° in dit paritair comité of subcomité moet een collectieve arbeidsovereenkomst gesloten zijn in uitvoering van artikel 190, § 1, van voornoemde wet van 27 december 2006, met inachtneming van de bepalingen van artikel 190, § 2, van dezelfde wet van 27 december 2006; deze collectieve arbeidsovereenkomst moet geldig zijn gedurende de termijn bedoeld in artikel 195, § 1, derde lid, van dezelfde wet van 27 december 2006. In deze collectieve arbeidsovereenkomst moet een inspanning van ten minste 0,05 % van de loonmassa, bedoeld in artikel 189, eerste en vierde lid van dezelfde wet van 27 december 2006 voorbehouden worden aan personen die nog geen 26 jaar oud zijn en tot de risicogroepen behoren, bepaald in het vermelde koninklijk besluit van 19 februari 2013;

2° het in artikel 190, § 3, van voornoemde wet van 27 december 2006 bedoeld evaluatieverslag en financieel overzicht moeten beide neergelegd zijn overeenkomstig de bepalingen van artikel 190, § 3, eerste tot derde lid, van dezelfde wet van 27 december 2006;

3° voor elk project sluit de instelling die op het niveau van de sector verantwoordelijk is voor deze projecten een of meer partnerschapsakkoorden met ondernemingen, onderwijs- of opleidingsinstellingen, en al dan niet met gewestelijke bemiddelings- of opleidingsdiensten met het oog op de concretisering van de inspanningen ten voordele van de jongeren die tot de risicogroepen behoren;

3°/1. Het project bedoeld in 3° moet rechtstreeks of onrechtstreeks leiden tot werk voor jongeren via het aanbod van ingroeibanen. Voor toepassing van deze bepaling wordt onder ingroeibanen verstaan de combinatie op de werkplek van een

praktijkopleiding met een werkervaring. Dit kan de vorm aannemen van een arbeidsovereenkomst, een startbaanovereenkomst, een individuele beroepsopleiding in de onderneming, een instapstage of elke andere vorm van combinatie op de werkplek van een praktijkopleiding en werkervaring geregeld door een normatief kader op het federale, gewestelijke of gemeenschapsniveau;

4° de aanvraag omvat een gedetailleerde beschrijving van de doelstellingen van de projecten, de doelgroepen, de acties en activiteiten die concreet zullen uitgevoerd worden, de voorziene begin- en einddatum van deze acties en activiteiten, de gegevens van de instelling die op het niveau van de sector verantwoordelijk is voor de projecten en van de verantwoordelijke van die instelling, de partnerschapsakkoorden die deze instelling heeft gesloten overeenkomstig de bepaling onder 3°, de eventuele andere samenwerkingen met nog andere instellingen of instanties, een gedetailleerde, opgesplitste opgave van de budgetten die voor elke actie of activiteit voorzien worden, alsook het totaal bedrag van de gevraagde bijkomende financiële middelen;

Wat de in het vorig lid bedoelde partnerschapsakkoorden betreft, volstaat het, in afwijking van het vorig lid, dat de in 2013 ingediende aanvragen de intentie bevatten om dergelijke partnerschapsakkoorden te sluiten en dat zij bij het verslag gevoegd worden, bedoeld in artikel 5, 4°, eerste streepje;

5° de aanvraag vermeldt duidelijk het nummer van de bankrekening waarop de gevraagde bijkomende financiële middelen overgeschreven moeten worden, alsook de volledige identificatiegegevens van de titularis van die rekening;

6° de aanvraag wordt gedaan door het betrokken paritaire comité of subcomité en ingediend door de voorzitter ervan bij de directeur-generaal van de Algemene Directie Werkgelegenheid en Arbeidsmarkt van de Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg;

7° de aanvraag moet bij de onder 6° bedoelde ambtenaar toekomen, uiterlijk op 1 oktober of op de datum bepaald door de Koning, bedoeld in artikel 190, § 2, tweede lid van voornoemde wet van 27 december 2006, van het eerste jaar van de termijn bedoeld in artikel 195, § 1, derde lid, van voornoemde wet van 27 december 2006;

In afwijking van het vorig lid mogen de in 2013 ingediende aanvragen uiterlijk op 22 november 2013 toekomen bij de onder 6° bedoelde ambtenaar;

8° de onder 6° bedoelde ambtenaar deelt binnen de maand na ontvangst van de aanvraag aan de voorzitter van het betrokken paritaire comité of subcomité mee of de aanvraag beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 191, § 3, van voornoemde wet van 27 december 2006 en van dit artikel en zij derhalve ontvankelijk is; de onder 6° bedoelde ambtenaar bezorgt elke aanvraag die niet in aanmerking komt terug aan de voorzitter van het betrokken paritaire comité of subcomité, met mededeling van de redenen waarom ze niet ontvankelijk is.”.

Artikel 3 van datzelfde koninklijk besluit legt de periode vast waarbinnen de uitgaven moeten zijn gelegen teneinde op bijkomende financiële steun aanspraak te kunnen maken. Artikel 4 stelt de berekeningsformule vast die moet worden toegepast wanneer het bedrag om financiële steun van de ingediende en in aanmerking komende aanvragen de te besteden middelen overstijgt. Artikel 5 bepaalt de voorwaarden waaraan moet zijn voldaan met het oog op de uitbetaling van de eerste schijven van de gevraagde bedragen door de

Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening. Artikel 6 beschrijft de procedure en controle op de aanwending van de middelen met het oog op de uitbetaling van het saldo en het mechanisme. Artikel 7 heeft betrekking op de berekening van het te besteden bedrag en artikel 8, tot slot, betreft de mogelijkheid tot het indienen van bijkomende aanvragen in het geval waarin de te besteden middelen de (oorspronkelijk ingediende) aanvragen zouden overtreffen.

Het koninklijk besluit van 19 februari 2013 ‘tot uitvoering van artikel 189, vierde lid, van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I)’ (hierna: het koninklijk besluit van 19 februari 2013), zoals aangevuld bij het koninklijk besluit van 19 april 2014 ‘tot wijziging van het koninklijk besluit van 19 februari 2013 tot uitvoering van artikel 189, vierde lid, van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I)’ (hierna: het koninklijk besluit van 19 april 2014) strekt ertoe voor de werkgevers die gebonden zijn door een cao bedoeld in artikel 190, § 1, van de wet van 27 december 2006, de percentages te bepalen (artikelen 1 en 2) van de inspanning (percentage van de loonmassa), bedoeld in artikel 189, eerste en vierde lid, van dezelfde wet die zij moeten voorbehouden aan één of meerdere van de in datzelfde koninklijk besluit bepaalde risicogroepen.

Tot slot, is te dezen nog relevant artikel 1 van het koninklijk besluit van 29 mei 2015 ‘ter activering van de inspanning ten voordele van personen die tot de risicogroepen behoren en van de inspanning ten bate van de actieve begeleiding en opvolging van werklozen voor de periode 2015-2016’, dat uitwerking heeft met ingang van 1 januari 2015. Laatstgenoemd besluit bepaalt dat de inspanning ten voordele van de personen die behoren tot de risicogroepen en de inspanning ten bate van de actieve begeleiding en opvolging van werklozen, zoals bedoeld in titel XIII, hoofdstuk VIII, afdelingen 1 en 2, van de wet van 27 december 2006, geldt in de periode van 1 januari 2015 tot 31 december 2016.

8. Uit de artikelen 144, eerste lid, en 145 van de Grondwet volgt dat de geschillen over subjectieve rechten - altijd, wat de geschillen over burgerlijke rechten betreft en, in principe, wat de geschillen over politieke rechten betreft -, tot de bevoegdheid van de justitiële rechter behoren.

Onder voorbehoud van een - te dezen niet bestaande - toewijzing van bevoegdheid inzake politieke rechten, is de Raad van State dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van beroepen tot nietigverklaring van geschillen waarvan het werkelijke en rechtstreekse voorwerp een geschil over subjectieve rechten betreft. Dat is het geval wanneer het annulatieberoep strekt tot de erkenning van een subjectief recht.

Het bestaan van een geschil over een subjectief recht met betrekking tot handelingen van de overheid veronderstelt dat de eiser zich beroept op een welbepaalde juridische verplichting die een regel van objectief recht aan het bestuur oplegt. Opdat een partij zich ten aanzien van de bestuurlijke overheid op een dergelijk recht zou kunnen beroepen, dient de bevoegdheid van die overheid gebonden te zijn of dient de overheid reeds het bestaan van een recht vastgesteld te hebben. De Raad van State is enkel bevoegd wanneer de bestreden beslissing een constitutieve beslissing is waarbij de overheid gebruik heeft gemaakt van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid. Hij is zonder rechtsmacht als het gaat om een beslissing waarbij de overheid vaststelt dat de betrokkene voldoet aan de wettelijke en reglementaire voorwaarden waardoor hij zich kan beroepen op een welbepaald recht. Voormelde bevoegdheidsverdeling tussen eensdeels de hoven en rechtbanken van de rechterlijke orde en anderdeels de Raad van State vloeit voort uit de Grondwet. Partijen kunnen er bijgevolg niet van afwijken en een andersluidende bepaling in de bestreden beslissing vermag daaraan geen afbreuk te doen.

9. Uit de *sub* 7 aangehaalde wetsbepalingen en het koninklijk besluit van 26 november 2013 dat er precies toe strekt uitvoering te verlenen aan artikel 191, § 3, van de wet van 27 december 2006 dat betrekking heeft op projectaanvragen gericht op risicogroepen die worden ingediend door de paritaire

comités of paritaire subcomités met het oog op een bijkomende financiering ervan, blijkt dat de verwerende partij niet over een discretionaire beslissingsbevoegdheid beschikt wanneer zij over dergelijke financieringsaanvragen dient te beslissen. Haar bevoegdheid is integendeel volledig gebonden. De in acht te nemen voorwaarden en nadere regels wat subsidieaanvragen voor projecten betreffende risicogroepen betreft zijn duidelijk, nauwkeurig en precies bepaald in de geldende reglementering daarin begrepen de te dezen op grond van de wet van 27 december 2006 gesloten collectieve arbeidsovereenkomsten die deel uitmaken van de hiërarchie der rechtsnormen in het arbeidsrecht (*cfr.* artikel 51 van de wet van 5 december 1968 ‘betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités’).

Krachtens artikel 2 van het koninklijk besluit van 26 november 2013 dat de voorwaarden bepaald waaraan moet zijn voldaan opdat een project voor financiering in aanmerking komt, geldt als één van die te vervullen voorwaarden dat in het betrokken paritair comité (of subcomité) een cao moet zijn gesloten die voldoet aan de in artikel 2, *littera* 1° van hetzelfde koninklijk besluit gestelde vereisten.

De verwerende partij meent dat dat niet het geval is. Zij stelt in de bestreden beslissing die *sub* 3.4. integraal is weergegeven dat niet is voldaan aan het genoemde artikel 2, 1° van het koninklijk besluit van 26 november 2013 omwille van “het feit dat er voor een deel van de periode van 1 januari 2015 tot 31 december 2016, namelijk voor de periode van 1 januari 2015 t.e.m. 30 juni 2015, gevat door de sectorale cao van 24 oktober 2013, geen inspanning van ten minste 0,05 % van de loonmassa, bedoeld in artikel 189, eerste en vierde lid van dezelfde wet van 27 december 2006 werd voorbehouden aan personen die nog geen 26 jaar oud zijn en tot de risicogroepen behoren, bepaald in het vermelde koninklijk besluit van 19 februari 2013”.

10. In haar verzoekschrift maakt de verzoekende partij die als paritair sectorfonds de indienster is van het project “*Highway2Work*”, weliswaar

gewag van artikel 2, 1°, van het koninklijk besluit van 26 november 2013 dat ertoe strekt, zoals hiervoor is uiteengezet, uitvoering te verlenen aan artikel 191, § 3, van de wet van 27 december 2006 dat betrekking heeft op projectaanvragen gericht op risicogroepen die worden ingediend door de paritaire comités of subcomités, doch zij beroept zich ter adstructie van haar recht op bijkomende middelen in wezen op de cao ‘betreffende het tewerkstellen van risicogroepen’ gesloten op 24 oktober 2013. Zij meent wel aanspraak te kunnen maken op de gevraagde bijkomende financiering ten bedrage van 928.546,40 euro omdat “de vorige collectieve arbeidsovereenkomst (van 24 oktober 2013) op 30 juni 2015 verviel, en wegens de publicatie van het koninklijk besluit van 29 mei 2015 op 8 juni 2015, de uitzendsector niet reeds vanaf 1 januari 2015 in maatregelen [kon] voorzien. De collectieve arbeidsovereenkomst van 24 oktober 2013 was immers nog conform de rechtsregels van dat ogenblik.”

11. Daargelaten de vraag of het subjectief recht waarop de verzoekende partij zich beroept en dat het werkelijk en rechtstreeks voorwerp is van de voorliggende vordering, ligt vervat exclusief in het geldende normatief kader waarvan de toepassing wordt gevraagd dan wel mede in de collectieve arbeidsovereenkomst van 24 oktober 2013 - waarover de justitiële rechter desgevraagd oordeelt -, is de Raad van State in ieder geval zonder rechtsmacht om kennis te nemen van geschillen die strekken tot de erkenning van het ingeroepen subjectief recht. Het komt de justitiële rechter toe om te oordelen of de door of krachtens de wet bepaalde voorwaarden voor een tegemoetkoming te dezen al dan niet zijn vervuld.

12. Uit het voorgaande volgt dat de Raad van State in het voorliggende beroep zonder rechtsmacht is. De ambtshalve opgeworpen exceptie is gegrond en het beroep tot nietigverklaring is niet-ontvankelijk.

Kosten

13. De verwerende partij verzoekt de kosten ten laste te leggen van de verzoekende partij “met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding (basisbedrag: 840 €).”

14. In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij meegedeeld dat een beroep tegen de bestreden beslissing moest worden ingediend bij de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State. Die omstandigheid rechtvaardigt dat de kosten, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding, ten laste van de verwerende partij vallen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 400 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 840 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventwintig juni tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Kaat Leus,	staatsraad,
Patricia De Somere,	staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques